

Aan de Leden van de Eerste Kamer,
de initiatiefnemers van de wet herziening van het stelsel van partneralimentatie,
de leden Van Wijngaarden, Kuiken en Groothuizen,
de heer S. Dekker, Minister voor Rechtsbescherming.

CC: Mevrouw I. van Engelshoven, Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap en
leden van de vaste commissie emancipatie.

Betreft: reactie op het wetsvoorstel herziening partneralimentatie,
vergaderstuk 34 231, eindverslag 23 april 2019

Amsterdam, 11 mei 2019

Geachte Eerste Kamerleden, initiatiefnemers en minister,

Onlangs zijn in Uw kamer vragen gesteld aan de initiatiefnemers van de Wet herziening partneralimentatie. Wij hebben zeer uitgekeken naar de beantwoording van Uw vragen, aangezien wij, zoals wij al eerder kenbaar maakten, niet overtuigd zijn van nut en noodzaak van deze herziening en ernstig bezorgd zijn over de gevolgen ervan. De memorie van antwoord die op 17 april 2019 aan Uw kamer is gestuurd, heeft onze zorgen niet weggenomen.

De brede instemming die dit wetsontwerp tot dusver geniet in de Tweede Kamer en de snelheid waarmee het nu door de Eerste Kamer lijkt te worden gelooft doet vermoeden dat men ook nu rekent op voldoende politieke instemming. Wij vinden dit in sterk contrast staan tot de ons inziens magere cijfermatige en juridische onderbouwing van het wetsvoorstel en van de gevolgen ervan. Gevolgen waaraan ons inziens wat al te gemakkelijk de term “emancipatie van vrouwen” is toegevoegd, wat ons doet vrezen, dat de negatieve beeldvorming die rond partneralimentatie hangt ook in de politiek wordt gedeeld.

Wij willen een laatste poging doen om de discussie meer in balans te brengen. Wij hopen U er zo van te overtuigen dat het wijs zou zijn opnieuw een advies van de Raad van State te vragen¹ of op zijn minst de resultaten van het IBO onderzoek deeltijdwerk² af te wachten, waarop ook de regering nog zal ingaan. De initiatiefnemers stellen in de memorie van antwoord dat de lange duur van de

¹ Anders dan in de memorie van antwoord wordt gesteld, lijkt ons een nieuwe adviesaanvraag wel degelijk op zijn plaats; het huidige wetsvoorstel is een ander voorstel dan het oorspronkelijke, het steunt namelijk op een andere rechtsgrond. Voor zover het gelijk is aan het oorspronkelijke – met betrekking tot de verkorting van de maximale duur tot vijf jaar - is her-evaluatie eveneens voor de hand liggend. Op de gevolgen van deze verkorte duur heeft de Raad van State immers eerder geoordeeld, dat het op “wensdenken” berustte. Het zou goed zijn om te weten of het huidige wetsvoorstel, nu het op een andere rechtsgrond rust, realistischer is. Tenslotte zijn de uitzonderingen - die op verzoek van de tweede kamer zijn toegevoegd - deels tijdelijk van aard; in hoeverre de voorbijgaande noodzaak ervan al dan niet eveneens op “wensdenken” berust, zouden wij graag aan de Raad van State ter beoordeling voorgelegd zien.

² Interdepartementaal beleidsonderzoek Deeltijdwerk. Wij kunnen ons voorstellen dat ook de initiatiefnemers zelf geen bezwaar hebben om op het rapport van het onderzoek te wachten aangezien zij de mening delen dat beperking van de partneralimentatieduur onderdeel moet zijn van een breed pakket van maatregelen. (memorie van antwoord, blz. 6)

alimentatie het meest prangende probleem is. Het heeft onvoldoende draagvlak in de maatschappij en stamt uit een tijd dat de vrouw een minder gelijkwaardige positie op de arbeidsmarkt had. Deze samenvatting van het probleem suggereert ten eerste dat de alimentatie meestal lang duurt en ten tweede dat de positie van de vrouw op de arbeidsmarkt nu gelijkwaardig is. Op deze punten willen wij ingaan.

De lange duur van de alimentatie is het meest prangende probleem

Aan de eerste zin waarin, zoals helaas wel vaker gebeurt, het woordje “maximale” ontbreekt, ligt geen dossier-onderzoek ten grondslag. Initiatiefnemers stellen ook zelf dat het lastig is om een overzicht te geven van de rechtspraak. Maar we weten wel dat in 2014 slechts 11% van de recent gescheiden mannen (minder dan twee jaar geleden) überhaupt nog partneralimentatie betaald, en dat dit percentage gestaag lager lijkt te worden, vooral aan jonge vrouwen, namelijk 8% (emancipatiemonitor 2016). Een belangrijke vraag is dan ook in welke gevallen er nog wel een 12-jaar durende partneralimentatie wordt toegekend, ook na een eventueel verzoek om limitering, en waarom. Hier is wel een indruk van te krijgen.³

Het blijkt dat talloze financiële en niet financiële factoren een rol spelen; zoals de draagkracht en verdien capaciteit van beide ex-echtgenoten, de zorgverdeling in heden en verleden, aantal en leeftijd van eventuele kinderen, de mate waarin de zorg van de alimentatiegerechtigde heeft bijgedragen aan de opgebouwde verdien capaciteit van de alimentatieplichtige en aan de welstand van het gezin, de mate waarin het de eigen verdien capaciteit heeft verminderd, de perspectieven die de alimentatiegerechtigde nu heeft op de arbeidsmarkt en zichzelf kan verwerven, de billijkheid van de aanname van de lotsverbondenheid enzovoort. Dezelfde veelheid van factoren speelt een rol bij verzoeken om limitering, waarbij bijvoorbeeld óók de lasten van de alimentatieplichtige voor een eventueel nieuw gezin de hoogte en de duur van de alimentatieplicht kunnen beperken. Elke echtscheiding blijkt een unieke combinatie van factoren te vertonen, en individueel maatwerk lijkt dan ook geboden. In de memorie van antwoord wordt gesteld dat de wetswijziging eveneens maatwerk biedt omdat bepaalde categorieën (deels tijdelijk) zijn uitgezonderd, maar categoriseren is geen individueel maatwerk. De hardheidsclausule waarnaar de indieners verder verwijzen, verschuift bovendien de last van een (nieuw) beroep op de rechter van de (in termen van tijd en geld meestal) sterkere partij naar de (meestal) zwakkere partij.

Maar wij kunnen beter enkele advocaten aan het woord laten, die deze wetswijziging onnodig vinden:

“Veel mensen veronderstellen dat er een recht is op het ontvangen van twaalf jaar lang alimentatie en dus ook dat er een plicht bestaat alimentatie twaalf jaar lang te voldoen. Dit klopt niet. Indien een rechter een vraagstuk van partneralimentatie onder ogen krijgt, is niet alleen belangrijk wat de alimentatievrager nodig heeft per maand, maar vooral wat de alimentatievrager hiervan zelf verdient of kan verdienen. Dit laatste houdt in dat van een alimentatievrager wordt verwacht dat deze zich, zo ver als mogelijk, maximaal inspant eigen inkomen uit arbeid of vermogen te genereren. Deze inspanningsplicht is in de afgelopen jaren steeds relevanter geworden en dient ook te worden aangetoond.”⁴

³ Zie het overzicht in “Partneralimentatie nieuwe stijl: korter, eenvoudiger, beter?” Adviesrapport over het initiatiefvoorstel Wet herziening partneralimentatie, Zohal Shadman (2016). En de bestudering van een aantal willekeurige uitspraken van het Hof in Den Bosch. Overigens begrijpen wij niet goed waarom geen poging is gedaan om een dossieronderzoek uit te voeren, desnoods over een beperkte periode.

⁴ Mr. Conchita van Rooij, SAAR, tijdschrift, jaargang 1, nr 1, pag 23

“De huidige wet biedt de mogelijkheid aan een rechter de alimentatietermijn te beperken in aantal jaren. Ook hiervan wordt steeds meer gebruikgemaakt en ook dit is een gevolg van de veranderende maatschappelijke opvattingen. Binnen de huidige wet- en regelgeving is er alle ruimte om maatwerk te leveren en alle ruimte om alimentatie voor een kortere duur vast te stellen. Wat draagt een verkorting van de wettelijke maximale termijn in een nieuw wetsvoorstel daaraan dan nog bij?”⁵

Twaalf jaar is dan ook niet meer de standaardtermijn. In de memorie van antwoord wordt dat overigens ook erkend.⁶

Alimentatie heeft onvoldoende draagvlak in de maatschappij en stamt uit een tijd dat de vrouw een minder gelijkwaardige positie op de arbeidsmarkt had.

Uit onderzoek blijkt telkens weer dat bij opinies over alimentatieduur niet alleen gedifferentieerd moet worden naar sekse, maar ook naar vraagstelling. Hoe concreter het voorbeeld, des te meer begrip. Hoe algemener, des te minder. Dan krijgt het beeld de overhand als zou 12 jaar verplicht zijn en de toegekende alimentatie voldoende zijn om van te leven.

De opmerking in de memorie van toelichting dat de grondgedachte onder de huidige alimentatiewetgeving stamt uit 1838, een tijd dat men vrouwen ondergeschikt achtte aan de man, draagt overigens bij aan deze beeldvorming. In werkelijkheid was alimentatie in dat verleden verbonden aan de grondslag van schuld of onschuld aan echtscheiding, die immers verboden was. Een schuldig gescheiden vrouw moest in haar eigen levensonderhoud voorzien. Met de liberalisering van echtscheiding in 1994 - mede onder invloed van de emancipatiebeweging doorgevoerd in een periode waarin de vrouw allang niet meer (juridisch) ondergeschikt was aan de man - kreeg alimentatie de grondslag van de lotsverbondenheid van het huwelijk. Deze grondslag geldt nog steeds. Op de vragen vanuit de Eerste Kamer naar de onderbouwing van de keuze om de alimentatieduur terug te brengen naar vijf jaar, hebben de initiatiefnemers geantwoord dat zij langer onredelijk vinden, en korter ook. Daar is inderdaad geen speld tussen te krijgen.

De alimentatiegerechtigde wordt niet gestimuleerd in haar eigen levensonderhoud te voorzien

De opmerking dat de alimentatiegerechtigde met de huidige wetgeving niet wordt gestimuleerd om in haar eigen levensonderhoud te voorzien (memorie van antwoord blz. 4) en dat een verkorting van de duur ervoor zal zorgen dat zij dat wel zal proberen (memorie van antwoord, blz. 6) suggereert dat vrouwen op dit moment van partneralimentatie kunnen leven, en dat ook zo lang mogelijk doen.⁷ Dat is echter niet het geval. In een groot aantal gevallen zet zich het “anderhalfverdienerspatroon” voort, dat ook onder gehuwde paren gebruikelijk. Moeders (of vaders!) die ook na echtscheiding voor de kinderen blijven zorgen – en pubers zijn niet van die zorg uitgesloten! Het is een levensfase waarin echtscheiding van de ouders vaak slecht verdragen wordt – ze staan er vanaf dat moment alleen voor. Partneralimentatie biedt hen de mogelijkheid om in deeltijd te werken (zij het dat zij al

⁵ Mr. Anouk Thomas, ‘Wat is mis met wetgeving rond partneralimentatie? BD DeStem, 13 maart 2019

⁶ Aan deze erkenning voegen de initiatiefnemers een recente uitspraak van de Hoge Raad toe, die ertoe zou leiden dat alimentatieplichtigen opnieuw moeilijk onder de verplichting om 12 jaar alimentatie te betalen uit kunnen komen. Wij achten dat hoogst speculatief. Immers, de Hoge Raad stelt dat *enkel* tijdsverloop niet doorslaggevend mag zijn om de duur van de partneralimentatie te verkorten. Het tijdsverloop is in de uitspraken die wij lezen een factor die *in combinatie* met talloze andere factoren wordt afgewogen. Wij zijn leken maar zien niet in waarom door deze uitspraak van de Hoge Raad geen limitering meer mogelijk zou zijn.

⁷ Veel partneralimentaties liggen tussen de 400 en 800 euro per maand en zijn aftrekbaar van de belastingen. De vrouw moet daarover belasting betalen. Partneralimentatie dient eerder als aanvulling op een klein inkomen zodat de vrouw uit de bijstand kan blijven.

meer uren betaald werken dan gehuwde vrouwen⁸) en kan zo juist een betere mogelijkheid bieden om, na scheiding, het eigen leven weer op te pakken dan een bijstandsuitkering.

Het beslag dat partneralimentatie na echtscheiding op de levens van ex-partners legt wordt ons inziens in de memorie van antwoord op een te algemene wijze als heel groot en langdurig (altijd 12 jaar) voorgesteld. Hoogte en duur variëren echter sterk, en die variatie neem toe. Daarnaast is het zo dat deze verplichtingen voortkomen uit de verantwoordelijkheid die beide partners hebben voor de keuzen die zij gedurende hun huwelijk samen gemaakt hebben. Ook de alimentatiegerechtigden betalen een hoge prijs voor een echtscheiding.⁹ Men moege dan zo snel mogelijk na een echtscheiding van wederzijdse banden bevrijd willen zijn (al is er op een gebied als co-ouderschap juist sprake van een tegenovergestelde tendens!), maar de besluiten die partners ten tijde van het huwelijk gezamenlijk hebben genomen, blijven natuurlijk wel aan het huwelijk voorbij strekken. Besluiten die partners tijdens het huwelijk nemen, nemen zij op basis van het gezamenlijk gezinsbelang, niet op basis van ieders afzonderlijke belang - op welk moment dan ook. Want de wederkerigheid van ieders bijdrage aan dat gezamenlijke gezinsbelang wordt juist ook gezien als een afzonderlijk belang: als een waarborg voor onzekere tijden. In de relatie speelt de toekomst mee, niet slechts als effect van de relatie maar, van meet af aan, ook als een bouwsteen ervan. De overgrote meerderheid van de gehuwden (60%) rekent terecht op een toekomst waarin het huwelijk niet ontbonden zal worden. Het huwelijk is misschien als rechtsinstelling van karakter veranderd, door de verruiming van de echtscheidingsgronden en door het veelvuldig voorkomen van echtscheiding, dat neemt niet weg, dat de betekenis van het huwelijk voor de meeste mensen nog steeds een duurzame is. En het leven wordt vooruit geleefd, en niet met terugwerkende kracht.¹⁰

Het is juist dat het huwelijk, zoals de initiatiefnemers stellen, niet de plek is om vrouwen "expliciet ongeëmancipeerd" te houden (memorie van antwoord, blz. 4) . maar het huwelijk is evenmin de plek waar partners hun keuzen op een vrijblijvende basis maken; zoals de initiatiefnemers overigens ook toegeven daar waar zij het onderscheid met een samenlevingscontract benadrukken.

Het anderhalfverdienerspatroon

In de notulen van de vragen die in de Eerste Kamer gesteld zijn, staat de opmerking vermeld dat veel vrouwen met een relatie het niet nodig vinden om economisch zelfstandig te zijn. (notulen eerste kamer 2018/2019 34231, blz. 4). Als dat al waar zou zijn, dan zou er op zijn minst moeten staan dat vrouwen én mannen met een relatie het kennelijk niet nodig vinden, dat zij beiden economisch zelfstandig zijn. Maar het is niet waar - uit onderzoek komt telkens weer naar voren dat partners zeggen dat zij een voorkeur hebben om de inkomsten gelijkjer te verdienen, maar dat zij daar in hun

⁸ Arbeidsparticipatie van vrouwen rond de echtscheiding, Anne Marthe Bouman, CBS 2014.

Uit de conclusies van het onderzoek van Bouman: "De gevolgen van een echtscheiding voor de arbeidsparticipatie van moeders zijn beperkt. Gescheiden moeders werken even vaak als gehuwd gebleven moeders. Wel werken gescheiden moeders, gemiddeld genomen, per week ongeveer vijf uur meer". In dit verband past de vraag of het zo voor de hand ligt om aan gescheiden vrouwen de facto een eis te stellen (voltijds te werken) die aan gehuwde vrouwen niet gesteld wordt, en natuurlijk ook niet gesteld kan worden.

⁹ Vrouwen ondervinden van een scheiding meer nadelige financiële gevolgen dan mannen. In 2014 was de koopkracht van mannen na de scheiding in doorsnee 0,2% minder dan voor de scheiding. Gescheiden vrouwen hadden te maken met bijna 25% koopkrachtverlies. Hierbij is rekening gehouden met eventueel betaalde/ontvangen alimentatie.

¹⁰ Dat is, naast het feit dat onze keuzes niet vrij zijn maar gestuurd worden door maatschappelijke (on-) mogelijkheden, de belangrijkste reden dat de prikkel die van de wetswijziging uit zou gaan naar een meer symmetrische verdeling van betaalde arbeid en zorg, pure fantasie is. En als er al een prikkel vanuit zou gaan, dan is deze prikkel asymmetrisch: voor de eventuele toekomstige alimentatieplichtige, wordt de "straf" voor een traditionele keuze, juist lager.

eigen leven niet of niet steeds voldoende mogelijkheden toe zien. Dat heeft structurele oorzaken. In een recent rapport van het onderzoeksbureau van Mc Kinsey wordt bijvoorbeeld vastgesteld dat in Nederland sprake is van een “anderhalfverdienerspatroon” dat nauwelijks doorbroken kan worden, omdat een wisselwerking tussen economische en culturele factoren het, in samenhang met de ongelijke verdeling van zorg, in stand houdt.¹¹

Het heeft ons in dit verband ook gestoord, dat in de tabel waarmee de initiatiefnemers ons willen geruststellen met betrekking tot de mogelijkheden die vrouwen tussen de 40 en de 60 op de arbeidsmarkt hebben (tabel 2) slechts arbeidsparticipatiecijfers zijn weergegeven, en geen inkomensgegevens. De inkomens van vrouwen liggen, althans gemiddeld, aanzienlijk lager dan die van mannen en dat hangt samen met het in ons land gebruikelijke anderhalfverdienerspatroon¹²De lotsverbondenheid van het huwelijk bracht voor zover wij weten tot dusver met zich mee dat de welstand die beide partners tijdens hun huwelijk samen opbouwen, niet kort na het huwelijk slechts ten gunste van een van beide echtgenoten mag komen. Het is ons niet duidelijk geworden hoe de initiatiefnemers hierover denken, noch hoe zij de samenloop zien met de recente wijzigingen in het huwelijksgoederenrecht, maar duidelijk is in elk geval wel dat hun wetsvoorstel ook in dit opzicht de ruimte voor maatwerk tot vijf jaar beperkt. Gezien de gemiddeld grote verschillen in opgebouwde verdien capaciteit tussen mannen en vrouwen, kunnen ons inziens zeer schrijnende en onrechtvaardige situaties het gevolg zijn.

De gevolgen:

Het is volgens de initiatiefnemers niet mogelijk om een cijfermatige onderbouwing te geven van de mogelijke nieuwe schrijnende gevallen, omdat daarvoor eerst moet worden afgewacht hoe het wetsvoorstel in de praktijk zal werken. Ook voor het antwoord op andere vragen uit de Eerste Kamer naar de gevolgen van deze wetswijziging, verwijzen de initiatiefnemers naar de evaluatie die na acht jaar zal plaatsvinden.

Wij vinden dat zorgelijk, want dat maakt deze wetswijziging meer dan ons inziens nodig is tot een experiment. Is bijvoorbeeld nagegaan, hoeveel partneralimentatie-gerechtigden op dit moment langer dan 5 jaar alimentatie toegewezen hebben gekregen en hoeveel van hen daar na die 5 jaar inderdaad geen gebruik meer van maken, omdat hun omstandigheden gewijzigd zijn en zij in hun eigen levensonderhoud kunnen voorzien? Diegenen die er dan nog wel gebruik van maken vormen

¹¹The Power of Parity, Wieteke Graven, McKinsey, Amsterdam, september 2018.

“Ons onderzoek laat een zelf bestendige systeem zien dat de ongelijkheid op de Nederlandse arbeidsmarkt verklaart, resulterend in onbenut vrouwelijk potentieel. Dit systeem kent drie dimensies.

Ten eerste is er een ongelijke verdeling van mannen en vrouwen in sectoren: sectoren met een hoog percentage vrouwelijke werknemers omvatten ook veel deeltijdbanen en leveren in veel gevallen een kleinere bijdrage aan het bbp per fte.

Ten tweede is er een ongelijke verdeling van betaald werk en onbetaalde zorgtaken onder mannen en vrouwen vanwege het suboptimale karakter van de ondersteunende infrastructuur rond onbetaalde zorgtaken, die vrouwen onevenredig zwaar treffen.

Ten derde wordt dit versterkt door sterke opvattingen in de Nederlandse samenleving - sociale normen - die de keuzes van vrouwen en mannen beïnvloeden in het onderwijs, op de arbeidsmarkt en ook in relatie tot de zorg, en die deeltijdwerk voor vrouwen grotendeels normaliseren. Deze drie dimensies beïnvloeden elk de positie van vrouwen op de arbeidsmarkt maar versterkt ook elkaar. Dit genereert een zichzelf in stand houdende situatie. Op verschillende manieren verschilt dit systeem substantieel van de situatie in andere West-Europese landen.”

¹² In 2014 bedroeg het inkomen uit werk van vrouwen 59% van dat van mannen. Het inkomensverschil was daarmee gelijk aan 41%. (Emancipatiemonitor, pag. 153) Afgezien van het inkomensverschil omvatten deze arbeidsparticipatiecijfers ook de deelname van de oudere vrouwen wier voorafgaande loopbaan ononderbroken is geweest; dat zegt op zichzelf nog niet zo veel over de kansen van vrouwen die op wat oudere leeftijd voor het eerst, of voor het eerst op voltijds-basis, een baan zoeken.

mogelijk een indicatie van de omvang van de groep die door de nieuwe wet zal worden getroffen. Misschien is die groep al heel klein - dan vragen wij ons eens te meer af of het zinvol en nodig is de wet te veranderen. Misschien is die groep heel groot. Dan vragen wij ons af of het redelijk is indien deze groep na vijf jaar geheel of gedeeltelijk een beroep op de bijstand zou moeten doen; dan wel in de categorie "werkende armen" terecht zou komen. We weten het niet.

De kosten voor de collectieve lasten mogen meevallen, maar de kosten voor betrokkenen zelf zouden wel eens onverwacht hoog kunnen zijn. Wij vragen ons eveneens af of het aantal rechtszaken op den duur zal verminderen, zoals de initiatiefnemers veronderstellen. Niet alleen omdat er meer te remediëren schrijnende gevallen aan de kant van de alimentatiegerechtigden zouden kunnen ontstaan, maar ook omdat het afschaffen van de aftrekbaarheid van de belasting de acceptatie van de alimentatieplicht onder die alimentatieplichtigen die nog wel bijvoorbeeld 10 jaar alimentatie moeten betalen, niet zal verhogen; zeker niet nu zo duidelijk is gesteld dat partneralimentatie-ontvangende vrouwen te weinig proberen om economisch zelfstandig te zijn of te worden. Op deze manier zal de verkorting van de duur een tweesnijdend zwaard blijken te zijn; zij verlicht weliswaar de last van de alimentatieplichtige maar ondermijnt tegelijkertijd de legitimiteit van partneralimentatie zelf. Een beroep op de gezamenlijke verantwoordelijkheid voor gezamenlijk gemaakte keuzen zou wat ons betreft effectiever zijn.

Tot slot

De hele gang van zaken rond deze wetswijziging heeft ons gedwongen de positie van de alimentatiegerechtigde op een genuanceerdere wijze onder de aandacht te brengen, dan ons inziens tot dusver gebeurt. Dat betekent niet dat wij geen oog hebben voor de klacht dat 12 jaar lang een heel hoge alimentatie moeten betalen een heel hoge, en wellicht te hoge, last kan zijn. Wij weten echter niet in hoeveel gevallen dit nog voorkomt, noch om welke redenen. Zolang dat niet duidelijk is, en zolang ook niet duidelijk is of er geen alternatieven zijn om die casussen te remediëren, achten wij de voorgestelde wetswijziging een paardenmiddel. Een paardenmiddel dat schade aanricht en dat vooralsnog onbekende risico's in zich draagt. Het argument dat gescheiden vrouwen door deze algemene wijziging sneller economisch zelfstandig zullen worden is wat ons betreft een gelegenheidsargument. Het reduceert maatschappelijke omstandigheden tot individuele keuzes en legt de verantwoordelijkheid voor die keuzes (te) eenzijdig neer bij de alimentatiegerechtigden.

Het toegezegde onderzoek naar deeltijdarbeid zal, zo hopen wij, meer helderheid opleveren over de verbinding tussen individuele keuzes en maatschappelijke omstandigheden. De Raad van State zal hopelijk de expertise in huis hebben om de gevolgen van een wetswijziging als deze te onderzoeken. Wij hopen dat U uw naam als bewaker van de kwaliteit van wetgeving eer aan zult doen en beide onderzoeksresultaten wilt afwachten, alvorens een besluit te nemen over de voorgestelde wetswijziging.

Met vriendelijke groet,

Myrtille Hellendoorn en Marjan Nieuwenhuis,

Namens de werkgroep Economisch Zelfstandig van de WOUW,
 netwerk van maatschappijkritische 50+ vrouwen,
 marnieuw@dds.nl, 020 6793159